

Tots els camins porten a Roma i a Granollers de la Porxada...

Ara podem esbombar és veritat que: Tots els camins porten a Roma, gràcies als directius que acolliren el suggeriment del català entremaliat i carismàtic claveria que m'atreveixo incloure'l a la llista dels amics que silenciosament fan País, dita popular que es pregona quan algun prohoms porta a terme quelcom que generi a la vida catalana exemplars vivències socials, espirituals i culturals que són la veritat del detractat "fet diferencial"... El pròleg del camí que ens portà a Roma va anar a càrrec de Joan Hugué i Rovirosa, que coneguèrem en una època convulsiva del moviment claveria, qui amb el seu caràcter obert i amb clara visió contribuir a finalitzar el període nefast del franquisme i no retornar a temps històrics, ja llunyans, Hugué impulsà l'inici de desenvolupar i perserverar modernament l'exemplar ideal de l'obra d'Anselm Clavé. Una prova delatadora del seu tarannà és el bell acudit d'engrescar a una societat claveriana a visitar Roma, en la temporada estival fent de cicerone, desinteressada curiositat pedagògica que fa dotze anys la porta a cap i és feliç trametre els sorprenents coneixements de l'aglomeració cultural...

En Joan ens va aparèixer, com en Llucifer d'Els Pastorets, a la primera trobada als Amics de la Unió, per explicar-nos com se desenvoluparia el Viatge a Roma i que seria el guia-responsable. Als interessats ens va convèncer que visitaríem, pe a pa, solament les reconegudes deixalles històriques mundials, seríem rebuts pel Sant Pare i fins podríem dedicar-li una cançó catalana i visitar la escultòrica i popular Fontana di Trevi.

De les nits de Roma n'hem sentit comentaris especials. Pels expedicionaris claverians en fou força la nit que després de sopar, tot prenent la fresca i sentint el remor dels avions de l'aeroport, en el pati improvisàrem l'interpretació de la cantata "El tren", sense solfa i sota la batuta del mestre que tot hi portar ulleres quasi aconseguí posar-lo en marxa. De tiples n'hi havia bona representació, que amb llur veu angelical aconseguiren despertar als estrangers que estaven a jòc com l'aviram del nostre petit país. En aquesta especial estiuença nit musical els derrotistes sentenciaren: Això acabarà com el Rosari de l'Aurora...

Per la denúncia a la jefatura de les monges, cantaires i mestre improvisat optaren fer mutis. Això si, més tard escoltàrem trons, llamps i quatre gotes remullaren la nit d'estiu...

El quart dia, es va matinar, no es desitjava arribéssim a misses dites per agafar lloc a la llarguíssima filera que ja abans de les vuit del matí s'inicià al davant de la porta del Vaticà per l'Audiència del Papa Joan Pau II. La gent anava freturosa, com a tot arreu, els darrers intentaven ser els primers, però els modèlics guàrdies del Vaticà, amb la vestimenta peculiar tenien a ratlla als esvalotats creients... A l'ample Plaça de Sant Pere, on s'hi celebren les cerimònies internacionals, els cristians que baixaven dels autocars donaven la impressió d'agitada manifestació pels drets humans...

Després de dues hores de cos present, ens arribà el torn de la paperassa i enmig de porto-riquenys, xinesos, nord-americans, castellans, vascos, alemanys, francesos, aconseguírem situar-nos al bon lloc de l'espectacular sala auditori que hi teníem assignat els catalans Amics de la Unió de Granollers.

Quan pausadament aparegué el Sant Pare acompanyat i custodiat per dos guàrdies que restaren petrificats en el transcurs de la Santa audiència, els vuit mil curiosos assistents gaitaran els anants i vinents dels clergues que hi participaren.

Pel servei radiofònic escoltàrem el sermó de benvinguda i ressonà amb la llengua de Pompeu Fabra: *Benvinguts els catalans de la Societat Coral Amics de la Unió de Granollers*. Com un llampec ens aixecàrem del seient enmig de sorolls aplaudiment, llàstima que perdérem l'ocasió d'oferir "La Santa Espina" o l'obra emblemàtica "El cant dels ocells" de Pau Casals perquè els cantaires es van quedar a Granollers.

Comentades moltes de les trifulgues dels turistes claverians per tal de completar aquesta narració creiem, abans de posar-hi el punt final, mereixen recordar algunes foteses que es visqueren en el transcurs de l'inoblidable "Viatge d'una setmana a Roma". Els set dies resultaren agradívols per l'exemplar convivència respirada en la curta visita a la capital italiana viscuda en el petit hospedatge que tot i no ostentar estrelles hoteleres va complaure a tothom per l'agradós tracte de les germanes "d'amore misericordioso". Com punt final és satisfactori manifestar que hem descobert, en un tres i no res,

Tots els camins porten a Roma...

i a Granollers de la Porxada...

*Fragments de la narració
de Josep Garrell i Soto*

